

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
S O D I Š Č E**

CELJE

VSC Sodba Cp 480/2019

Sodišče: Višje sodišče v Celju

Oddelek: Civilni oddelek

ECLI: ECLI:SI:VSCE:2020:CP.480.2019

Evidenčna številka: VSC00042444

Datum odločbe: 24.04.2020

Senat, sodnik posameznik: Maša Butenko (preds.), Nataša Gregorič (poroč.), Karolina Pečnik

Področje: OBLIGACIJSKO PRAVO - VARSTVO POTROŠNIKOV

Institut: garancija - stvarna *napaka* - škoda zaradi zaupanja - neupravičena obogatitev - neznatna *napaka* - odstop kupca od pogodbe

Zveza: ZVPot člen 17, 21.b, 32, 37, 37c. OZ člen 190, 468

Jedro

Tožena stranka neutemeljeno poskuša zminimalizirati hibo zapiranja vrat plinskega prostora, ko navaja, da so napake nepomembne in nezadostne tožbeno izraženi zahtevi, da je morebitna nesanirana majhna razpoka v plastiki, da gre za majhno, praktično zanemarljivo razpoko, da je šlo za popravilo v improvizaciji, ko ni bilo možno vodil in pritrdil vrat postaviti v prvotno stanje. Plinski prostor je eden od bistvenih sestavnih delov prikolice. V njem je prostor za plinsko jeklenko oziroma v tem primeru za dve in za shranjevanje opreme. Zakoniti zastopnik tožene stranke je med zaslišanjem priznal védenje, da bo tožnik potoval s prikolico. To pomeni, da se je tožena stranka kot profesionalni prodajalec prikolic zavedala, da bo tožnik neprimerno več odpiral in zapiral vrata plinskega prostora kot stranka, ki pelje prikolico na dopust enkrat na leto. Zato je v ugotovljenih dejanskih okoliščinah zadeve sodišče prve stopnje pravilno zaključilo, da ne gre za neznatno hibo in da je opisana poškodba bistvena za uporabo stvari. Poleg tega po stališču v literaturi odstop v slovenskem pravu (zaradi stvarne napake oziroma hibe v delovanju) ni vezan na posebno težo napake oziroma na popolno neuporabnost stvari.

Izrek

I. Pritožba tožene stranke se zavrne in se potrdi sodba sodišča prve stopnje v:

- I. točki izreka,

- II. točki izreka,

- prisodilnem delu III. točke izreka in

- X. točki izreka.

II. Pritožbi tožeče stranke se delno ugotovi in se spremeni sodba sodišča prve stopnje v:

- zavrnilnem delu III. točke izreka tako, da je dolžna tožena stranka roku 15 dni plačati tožeči stranki še nadaljnjih 524,33 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 8. 12. 2016 do plačila,

- V. točki izreka tako, da je dolžna tožena stranka roku 15 dni plačati tožeči stranki 100,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 23. 1. 2015 dalje do plačila,

- VI. točki izreka tako, da je dolžna tožena stranka roku 15 dni plačati tožeči stranki 104,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 15. 1. 2015 dalje do plačila.

III. Nadaljnja pritožba tožeče stranke se zavrne in se potrdi sodba sodišča prve stopnje v:

- IV. točki izreka,

- še izpodbijanjem delu V. točke izreka glede zakonskih zamudnih obresti od 15. 1. 2015 do vključno 22. 1. 2015,

- VII. točki izreka,

- VIII. točki izreka in

- IX. točki izreka.

IV. Pritožba tožene stranke zoper XI. točko izreka sodbe sodišča prve stopnje se zavrne, pritožbi tožeče stranke pa se ugotovi in se znesek 7.847,43 EUR nadomesti z 8.779,61 EUR.

V. Tožena stranka sama krije svoje pritožbene stroške, tožeči stranki pa je dolžna v roku 15 dni po vročitvi te sodbe sodišča druge stopnje povrniti 723,75 EUR stroškov tega pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z v uvodu navedeno sodbo naložilo toženi stranki, da je dolžna plačati tožeči stranki 23.768,49 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi za znesek 6.000,00 EUR od 22. 1. 2014 dalje do plačila, za znesek 2.000,00 EUR od 20. 1. 2014 dalje do plačila ter za znesek 15.768,49 EUR od 11. 3. 2014 do plačila (I. točka izreka), 206,44 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 15. 1. 2015 do plačila (II. točka izreka), 348,84 EUR, v presežku je za plačilo 581,40 EUR zavrnilo tožbeni zahtevek (III. točka izreka). Zavrnilo je tožbene zahtevke za plačilo 585,61 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 11. 3. 2014 do plačila (IV. točka izreka), 100,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi 15. 1. 2015 do plačila (V. točka izreka), 104,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 15. 1. 2015 do plačila (VI. točka izreka), 150,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 13. 4. 2014 do plačila (VII. točka izreka), da je dolžna tožena stranka vrniti tožeči stranki okno za počitniško prikolico Hobby 455 UF Excellent, mer 890 x 510 mm (VIII. točka izreka), za plačilo 330,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 22. 10. 2014 do

plačila (IV. točka izreka). Ugotovilo je, da ne obstoji v pobot uveljavljana terjatev tožene stranke 9.000,00 EUR zoper tožečo stranko (X. točka izreka). Toženi stranki je še naložilo, da je dolžna v roku 15 dni povrniti tožeči stranki stroške pravnega postopka 7.847,43 EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od prvega dne zamude do plačila (XI. točka izreka). Bistvene ugotovitve in zaključki sodišča prve stopnje so sledeči. Upošteva je vsebino tožnikovega elektronskega pisma z dne 7. 4. 2014, v katerem sprašuje toženo stranko, ali se lahko prikolico registrira na 1.500 kg in upošteva posebno skrbnost tožnika v lastnih zadevah, katero je ob zaslišanju izrecno poudaril, je sodišče sklepalo, da se je pozanimal o podatkih glede teže prikolice in o pogojih za registracijo ter uporabo prikolice, povezanih s težo. Iz navedenega in izpovedi strank je zaključilo, da sta se pred registracijo prikolice pogovarjali o teh podatkih. Tožnik je potrdil, da sta se z zastopnikom tožene stranke pogovarjala, da mu bo uredil dokumentacijo, da bo lahko peljal vozilo z dovoljenjem za B kategorijo in da bo za to moral paziti na manjšo obremenitev. Tožnik je za ureditev dokumentacije plačal 150,00 EUR 13. 3. 2014. Namen zapisa znižane največje dovoljene mase je bil znan strankama in sta obe imeli interes za zapis podatka. Zato v tem delu ne gre za stvarno napako, temveč obratno, za dogovorjeno modifikacijo podatka o največji dovoljeni masi med strankama. Izbira dodatno zgrajene opreme v prikolico in teža te je v sferi kupca. Zahtevek za povračilo 150,00 EUR, ki ga je tožnik plačal toženi stranki 13. 3. 2014 za izvedbo zmanjšanja največje dovoljene mase prikolice, je neutemeljen. Iz pregledanih listin je sodišče ugotovilo, da je dejansko stanje (glede plačanih 100,00 EUR za test vodotesnosti prikolice) drugačno, da je 15. 1. 2015 tožena stranka izdala tožniku šele predračun za test vodotesnosti 100,00 EUR z rokom plačila 8 dni oziroma do 23. 1. 2015. Sprejelo je vsebino elektronske pošte tožnika z dne 3. 7. 2015 kot posreden dokaz, da je ta znesek dejansko plačal zadnji dan roka 23. 1. 2015 za zapisnik o vodotesnosti. Torej ne že 15. 1. 2015, kot je izpovedal. Ni pa nobenih dokazil, da se je znesek nanašal na dogovor o podaljšanju petletne garancije za vodotesnost na 10 let, zato je bolj verjetno, da je bilo plačilo 23. 1. 2015 za zapisnik o vodotesnosti namenjeno za redno preverjanje vodotesnosti, ki je bilo potrjeno v knjižici z datumom 15. 4. 2015, in se predračun z dne 15. 1. 2015 nanaša na test vodotesnosti. Tožnik je prikolico prevzel 14. 3. 2014, 7. 4. 2014 se je že najavil toženi stranki, da bo še v garancijskem roku enega leta pripeljal prikolico na test vodoodpornosti (email z dne 7. 4. 2014). Iz kratke časovne oddaljenosti po nakupu in prevzemu prikolice do te pisne izjave tožnika je sodišče sklepalo, da ga je tožena stranka ob predaji prikolice seznanila z vsebino in pogoji petletnega tovarniškega jamstva za vodotesnost, da so potrebni redni letni pregledi, v nadaljevanju pa bi moral za izvajanje in vzdrževanje jamstva skrbeti tožnik. Zakaj je v knjižici potrjen prvi letni pregled 15. 4. 2015, pri čemer nobena dokumentacija ne potrjuje dogajanja v zvezi z vzdrževanjem prikolice pri toženi stranki na ta dan, je verodostojno pojasnil zastopnik tožene stranke. Povedal je, da je tožnik v začetku maja 2015 prepozno pripeljal prikolico za izvedbo testa vodotesnosti. Kljub temu se je test vodotesnosti izvršil in je bila prikolica brezhibna. Zastopnik tožene stranke je tožniku antidatiral datum testa v garancijski knjižici na 15. 4. 2015, na bolj zgodnji datum pa ni hotel. Ker je tožnik zamudil rok za izvedbo testa, tožena stranka ni dalje javljala podatkov o testu proizvajalcu, ker to ne bi imelo smisla, saj je zaradi zamude enoletnega obdobja za test prikolici prenehalo jamstvo proizvajalca za vodotesnost. Zakaj se tožnik do 14. 3. 2015 ni zglašil pri toženi stranki za izvedbo testa ni jasno, vendar iz nobenega dokaza ne izhaja, da bi ga tožena stranka ovirala. Zato odgovornost za izgubo jamstva vodotesnosti ni na toženi stranki. Po mnenju izvedenca ena od točk po seznamu prevzemnega zapisnika za popravilo prikolice z dne 22. 9. 2015 ni bila zadovoljivo rešena. Gre za tretjo točko - urediti estetsko zapiranje plinskega prostora ter ustrezno zavarovati naleganje zapiral v skladu z normativi proizvajalca, nadomestiti odpadle alu ojačitve pritrdil. Zapiranje vrat plinskega prostora je po ugotovitvah izvedenca težje, kot bi bilo primerno. Večinoma se jih da zapreti enoročno, včasih pa je potrebna pomoč druge roke. Vzrok je verjetno v slabo nastavljenih vodilih za zapiranje vrat in mehanizmu za zapiranje. Na mestih, kjer se nalegajo zapirala, je posledično poškodovano tesnilo plinskega prostora. Pri zapiranju vrat je po mnenju izvedenca pomembno upoštevanje navodila o legi ročice zapirala na pokrovu. O

pomembnosti navodila se je prepričal tudi sam ob ogledu prikolicе za potrebe izvedenskega mnenja, saj brez pojasnila sprva ni uspel odpreti vrat. Če lega ročice ni čisto v pravokotni legi, se zapiralo drgne ali zatika ob alu ojačitve, namesto da bi zdrsnilo ob alu ojačitvi. Po mnenju izvedenca je najprej prišlo do poškodb na alu ojačitvah in na tesnilu, kar je bilo posledica nepravilnega odpiranja in zapiranja vrat plinskega prostora, ki ni bilo v skladu z navodili z uporabo ročice zapirala. Na prikolicі so na mestih, kjer so bile prej alu ojačitve, po sanaciji nameščena nova inox pritrdila, ki sicer omogočajo zapiranje enako kot bi ga originalna alu pritrdila. Vendar je po oceni izvedenca sanacija poškodb alu ojačitev izvedena neestetsko in neakovostno z dodatnimi poškodbami kompozitnega materiala ob nekaterih kovicah. V notranjosti plinskega prostora so bila s kovicami izvedena popravila (verjetno počenega) kompozitnega materiala, kar ni bilo izvedeno estetsko. Iz navedenega je sodišče zaključilo, da se tekom uporabe pri tožniku vrata plinskega prostora niso uporabljala na pravilen način, saj je pri odpiranju in zapiranju prihajalo do trenja mehanizma, kadar lega ročice ni bila v pravokotni legi. Nepravilna uporaba ročice je vzrok za poškodbo zapiralnega sistema vrat. Izvedenec je potrdil, da je za pravilno uporabo ročice potrebno prej prebrati navodila (tudi sam je imel ob pregledu prikolicе težave, dokler se ni pozanimal za pravilen način odpiranja vrat), navodila so torej pomembna. Dejstvo, da tožnik ni imel slovenskih navodil za uporabo prikolicе, je v vzročni zvezi z nepravilno uporabo in posledično poškodbo prikolicе. Čeprav je tožnik dejal, da se mu uporaba kljuge (ročice) na vratih ni zdela komplicirana. Če bi tožnik imel popolna navodila v slovenskem jeziku, bi bila odstranjena ta možnost za poškodbo prikolicе. Nadaljnje vprašanje je, ali je opisana poškodba bistvena za uporabo stvari, in po presoji sodišča je odgovor pritrdilen. Opisana poškodba ni neznatna hiba. Način izvedene sanacije je sicer funkcionalen, saj je mogoče odpiranje in zapiranje vrat, vendar je izveden v neskladju s kriteriji stroke, pogojuje nadaljnje poškodbe materialov, ni estetski, odpiranje in zapiranje vrat ne poteka brez težav, ni tekoče in si je potrebno pomagati z obema rokama, čeprav je izvorna konstrukcija predvidevala uporabo le ene roke, kar je za uporabnika moteče, vse to pa pomembno znižuje uporabno in tržno vrednost kupljene prikolicе. Tožnik ni odgovoren za nastalo stanje kljub eventuelnemu preobremenjevanju plinskega prostora oziroma, kot ga je imenoval, skladiščnega prostora, iz istega razloga, ker mu tožena stranka ni izročila navodil za uporabo prikolicе v slovenskem jeziku. Zato je opisano napako mogoče opredeliti kot instruksijsko napako, ker je do nje prišlo zaradi nepopolnih navodil kupcu za uporabo prikolicе. Edino to napako je mogoče opredeliti ne le kot podlago za garancijo, temveč tudi kot stvarno napako (vzrok za nastanek je pomanjkljiva instruksijska kupca in obstaja v času predaje stvari kupcu). Glede na opisano nestrokovno izvedbo sanacije vrat plinskega prostora tožnik ni bil dolžan ponovno zahtevati popravila v pogodbeno dodatno odobrenem garancijskem roku (v izjavi tožene stranke z dne 11. 11. 2015). Zahteva tožnika z dne 15. 11. 2015 za zamenjavo prikolicе ali vračilo kupnine je bila utemeljena. Med strankama se je izkazalo za nesporno, da tožena stranka ni vrnila tožniku starega razbitega okna, kot se je zavezala s prevzemnim zapisnikom z dne 22. 9. 2015, saj je tožena stranka pojasnila, da okna nima več. Zato ni bilo mogoče ugoditi primarnemu zahtevku za izročitev točno določenega okna. Sodišče je zavrnilo tudi podredni zahtevek za plačilo denarne protivrednosti poškodovanega okna. Na poziv sodišča, ali predlaga angažiranje sodnega cenilca za oceno višine vtoževane denarne terjatve, je tožeča stranka odgovorila nikalno. Ker sodišče nima strokovnega znanja za oceno vrednosti poškodovanega okna, je štelо, da tožeča stranka ni zadostila dokaznemu bremenu pri dokazovanju višine denarne terjatve. Sodišče nima znanja za oceno vrednosti poškodovanega okna po prostem preudarku. Novo okno je plačala zavarovalnica in tožnik s tem ni imel stroškov oziroma je dobil strošek povrnjen.

O pritožbi tožene stranke:

2. Zoper I., II., III. (smiselno samo v prisodilnem delu), X., in XI. točko izreka sodbe sodišča prve stopnje vlaga pritožbo tožena stranka po pooblašчени odvetniški pisarni iz vseh pritožbenih razlogov po prvem

odstavku 338. člena Zakona o pravdnem postopku (v nadaljevanju: ZPP) v zvezi s 366. členom ZPP. V pritožbi navaja, da je sodišče pri obravnavi, glede na tožnikova navajanja, obšlo edino preostalo pomanjkljivost v dejanskih okoliščinah in spregledalo bistveno: plinski prostor nikoli, v nobeni varianti ni vodotesen. Vlaga je v prostoru, v primerjavi z notranjim delom prikolice, stalnica, v večjem obsegu pri vožnji ob meteorskih padavinah, manjša pri atmosferski vlagi, a zmeraj. Morebitna nesanirana majhna razpoka v plastiki, ki je objektivna posledica preobremenjevanja plinskega prostora, vpliva na stanje, vendar zgolj dokler se dimenzijsko objektivno majhne, praktično zanemarljive razpoke ne sanira z zalepljenjem. Pomembno je pritožbeno opozorilo, da je tožnik obremenjeval prostor s kar dvema plinskima jeklenkama, pri čemer je zgolj ena sprejemljiva za nosilnost poda, druga pri svoji teži zagotovo ne, pri čemer je itak nepotrebnost, če ne neumnost dvojnost jeklenke, če se upošteva kolikšno avtonomnost omogoča že ena. Objektivno je teža druge jeklenke očiten vzrok za poves poda, posebej še, ko se teži doda tisto, kar je v prostor, ki ni skladišče, nalagal tožnik. Poves poda je enostavna in logična posledica nespametnega ravnanja tožnika. Nesprejemljivo je, da sodišče za takšno stanje obremenjuje toženca pri razlagi, da njegova odgovornost izhaja iz tega, ker tožniku ni izročil navodil v slovenskem jeziku. Pri nesprejemljivem stališču je sodišče spregledalo v dokaznem postopku izkazani vsaj dve pomembni okoliščini: a) tožnik je dobil navodila za uporabo prikolice ob prevzemu in odgovorna oseba tožene stranke je v največji potankosti in standardu, ki je zaradi zahtevnosti kupca vsaj 100 % presegel običajno predstavitev navodil za uporabo pri prodaji prikolice, razložil vse o rabi prikolice, vključno z demonstracijo vseh sklopov delovanja, b) da je tožnik s prodajalcem pred nakupom mnogokrat preverjal identično prikolico z vsemi pregledi in vprašanji ter je bil ob inštrukciji toženca nadpovprečno dobro seznanjen z okoliščinami rabe prikolice in dejstvom prikolice kot objekta, ki ni grajena hiša in v izvedbi ne dosega konstruktorskih, gradbenih standardov, kot npr. pri avtomobilih. Oboje predstavlja faktor v neizbežnem tehtanju za odločitev sorazmernosti med neizročenimi pisnimi navodili v slovenskem jeziku, ustno razlago rabe in zdravo pametjo v skrbnosti, ki se kot dolžnostno ravnanje pričakuje od slehernega uporabnika vsebin, ki jih predstavlja avtomobilska prikolica. Analiza zapisanega v 15. točki obrazložitve zahteva obrazložitev, ki je ni, kaj ne deluje pravilno oziroma zakaj bi bila prikolica nezmožna uporabe. Odločitev bi morala upoštevati sorazmernost razmerja: znižanje kupnine - razdrte pogodbe, pa je ne, celo več: odločitev ni niti znižanje kupnine ne razdrte pogodbe. Glede dejanskih okoliščin sodba, razen s problemom vodotesnosti plinskega prostora, toženca obremenjuje še za problem odpiranja in zapiranja vrat plinskega prostora. Nejasna, ker ni dokazno obdelana, je korelacija z (ne)vodotesnostjo plinskega prostora. Ko je problem nastal, se je tožena stranka trudila izvesti popravek in ga izvedla, mnenje iz izvedeniškega mnenja pa tožnikovo trditev o poševno vgrajenih vratih postavi v kategorije smešnice. Po izvedeniškem mnenju je sanacija izvedena v varianti funkcionalne. V takšnem dejanskem stanju je nejasno zakaj sodna ocena, da izdelek ne deluje pravilno, ko pa je ravno nasprotno, popravilo je funkcionalno. Tožnik je sodišču predstavil, da se mu raba kljuge ni zdela komplicirana. Vse kar je bilo potrebno za ustreznost odpiranja urediti, da se kljukico odpre - zapre do konca oziroma potisne v skrajno lego. Ampak to je tudi standard vseh kljuk sveta, nasprotno ravnanje in posledica je pojasnjena v predhodni predstavitvi. Če je tožnik odpiranje in zapiranje kljuge vrat ocenil za nekomplicirano, če je odpiranje - zapiranje določeno obdobje potekalo brez zapletov, zakaj so pomembna navodila, njihova odsotnost pa v vzročni zvezi z nepravilno rabo, posledično poškodbo prikolice in odgovornostno stanje tožene stranke. Vrednostno razmerje 9.000,00 EUR - 23.768,49 EUR je pomembno, vsekakor bistveno bolj kot vrnitev vsega plačanega zaradi kljukice na vratih, ki jo tožnik neskrbno odpira in zapira ter s tem otežuje odpiranje in zapiranje vrat. Kršitev, s katero sodišče obremenjuje toženca tudi nima pojasnila o dejstvu predaje navodila za uporabo, kot ga je tožnik dobil ob inštruktaži, in pouku s strani pooblaščenca tožene stranke ob primopredaji prikolice v posest. Sodba tudi nima obrazložitve stališča izvedenca glede ocene, da je odpiranje in zapiranje logična naloga in običajni osebi ne predstavlja večjih miselnih ovir, takšnih, da bi zahtevala pisna navodila. Prav tako ni pojasnila sicer postopkovne ugotovitve o popravilu v

nekakšni improvizaciji, ko ni bilo možno vodil in pritrdil vrat postaviti v prvotno stanje. Nenazadnje je tožnik zaslišan kot stranka potrdil ustno in fizično demonstrirano prejeta navodila o rabi prikolice, pri čemer je ponovno poudarjeno ta procedura trajala kar štiri ure. Če se upošteva, da obrazložitev, kot jo daje sodišče nasprotno ne le pripovedi toženca, ampak tudi izvedeniškemu mnenju, je v sklopu bistvene kršitve prisotna tudi kršitev iz 15. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Ob dejstvu nekajurne inštruktaže za uporabo prikolice je tožena stranka izpolnila pogoj iz 32. člena Zakona o varstvu potrošnikov (v nadaljevanju: ZVPot). Določilo 21.b člena ZVPot je neprimerno za rabo v danem primeru. Drugi odstavek določa, da lahko potrošnik v določenih pogojih razdre pogodbo ali zahteva znižanje kupnine, ampak le od proizvajalca. Celó v največji skrbnosti bi se lahko zaradi stanja kljuka pokrova plinskega prostora prikolice, če bi se ignoriralo tožnikovo neskrbno ravnanje s kljuko in preobremenjevanje, uporabilo drugi odstavek 40. člena ZVPot, ne pa sprejelo drakonsko odločitev, kot je izpodbijana, ki spregleda dilemo vračanja prikolice toženi stranki in obračun izrabljenosti, njenega poškodovanja.

3. Tožnik je po pooblaščenki odgovoril na pritožbo. V odgovoru navaja, da je za napačen podatek o teži prikolice z vgrajeno opremo izvedel šele tekom pravnega postopka in to je le dodatna okoliščina, poleg grajanih napak in izgube tovarniške garancije, pri presoji nepravilne izpolnitve obveznosti, ki jih ima tožena stranka kot prodajalec v pogodbenem razmerju s tožnikom kot kupcem. Tožena stranka neutemeljeno in v nasprotju z izvedenskim mnenjem zatrjuje, da je okvara vrat plinskega prostora rezultat tožnikovega preobremenjevanja prostora in posledično povsod z nastankom razpoke v plastiki. Teh trditve ali ugotovitve izvedenec ni podal, kar je razvidno iz izjave izvedenca na zapisnik 12. 10. 2018, zato so nedokazane trditve tožene stranke. Če bi bila okvara vrat plinskega prostora posledica tožnikove neskrbne uporabe, bi zastopnik tožene stranke odklonil popravilo v okviru garancije, prav tako se ne bi posvetoval s proizvajalcem, zakaj teče tolikšna količina vode v plinski prostor, in nato med popravilom razstavil cel plinski prostor (zapisnik naroka). Da je tožena stranka izvedla nekakovostno popravilo plinskega prostora, je ugotovil izvedenec, pomanjkljivosti je podrobno opisal tudi mag. R. v mnenju, ki ga je tožnik priložil tožbi.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Tožena stranka neutemeljeno očita sodišču prve stopnje, da nejasnost, nepopolnost dejanskega stanja preide v bistveno kršitev določb postopka, kot predvideva 14. točka drugega odstavka 339. člena ZPP, da ima sodba pomanjkljivosti, zaradi katerih se je ne more preizkusiti, da nima razlogov, da so nejasni. To posebej očita tudi v zvezi z X. točko izreka glede pobotnega ugovora, o čemer bo obrazloženo v nadaljevanju. Nadalje neutemeljeno očita sodišču prve stopnje bistveno kršitev določb pravnega postopka po 15. točki drugega odstavka 339. člena ZPP, ker naj bi obstajalo nasprotje v razlogih sodbe o vsebini dokazov. Z navedbami, da sodba nima obrazložitve stališča izvedeniškega mnenja glede ocene, da je odpiranje in zapiranje logična naloga in da običajni osebi ne predstavlja večjih miselnih ovir, takšnih, da bi zahtevala pisna navodila za branje ob vsakokratni uporabi, da v sodbi ni pojasnila postopkovne ugotovitve o popravilu v nekakšni improvizaciji, ko ni bilo možno vodil in pritrdil vrat postaviti v prvotno stanje, da je tožnik zaslišan kot stranka potrdil ustno in fizično demonstrirano prejeta navodila o rabi prikolice, da je ta procedura trajala štiri ure, da sodišče v nasprotujočih si predstavitvah tožnika in tožene stranke ni opravilo ocene verodostojnosti izpovedovanja ene in druge, tožena stranka izpodbija oceno izvedenih dokazov, se pravi dejanske ugotovitve sodišča prve stopnje, in njegove materialnopravne zaključke, kar bo prav tako presojano v nadaljevanju.

6. Tožnik je toženi stranki očital več napak na prikolicí in sodišče prve stopnje je za večino teh ugotovilo,

da so že odpravljene: popravilo počene plastike na strehi je bilo izvršeno v januarju 2015 (20. točka obrazložitve sodbe), problem z vgrajeno premikalno napravo Truma mover XT je tožnik rešil z uvoznikom brez pomoči tožene stranke (21. točka obrazložitve sodbe), zamenjava razbitega okna z demontažo iz nove prikolice, last tožene stranke, na tožnikovo prikolico (23. točka obrazložitve sodbe), ob ogledu je bila funkcija delovanja mehanizma strešnega okna brezhibna, kar sta stranki potrdili izvedencu (35., 40. točka obrazložitve sodbe), menjava sprednje zgornje alu letvice je bila pretežno izvršena, manjka zaključna letev, sicer gre za izboljšavo, menjava akumulatorja (40. točka obrazložitve sodbe), tožniku je bil 23. 3. 2016 s strani tožene stranke poslan dopis in novi nalepki s pravilnim tlakom v pnevmatikah (41. točka obrazložitve sodbe), da ostale napake, uveljavljane v dopisu z dne 29. 2. 2016, niso izkazane (*napaka* na strehi) bodisi so neznatne (barva ni prava za letnik 2014, dve blagi udarnini pod tendo; 45. točka obrazložitve sodbe). Tožnik tem ugotovitvam sodišča prve stopnje v odgovoru na pritožbo¹ ne nasprotuje.

7. Nadalje je sodišče prve stopnje ugotovilo, da v zapisu največje dovoljene mase prikolice na izrečenem potrdilu o skladnosti za 10 kg manj ne gre za stvarno napako, temveč za dogovorjeno modifikacijo podatka med strankama (42. točka obrazložitve sodbe), zato je zavrnilo tožbeni zahtevek za plačilo 150,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi (VII. izreka sodbe), ki jih je tožnik plačal toženi stranki za zapis znižanega podatka o največji dovoljeni masi prikolice. Glede zavrnjenega zahtevka za plačilo 100,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi za test vodotesnosti (V. točka izreka sodbe), je sodišče prve stopnje ugotovilo, da je tožena stranka seznanila tožnika ob predaji prikolice z vsebino in pogoji 5-letnega tovarniškega jamstva za vodotesnost, da so potrebni redni letni pregledi, da je kljub garancijski knjižici v tujem jeziku vedel, da mora zagotoviti vsakoletni test vodotesnosti, katerega je v naslednjem letu 23. 1. 2015 plačal, da ni jasno, zakaj se do 14. 3. 2015 ni zgasil toženi stranki za izvedbo testa, da iz nobenega dokaza ne izhaja, da bi ga tožena stranka pri tem ovirala, da odgovornost za izgubo jamstva ni na toženi stranki (44. točka obrazložitve sodbe). Povzetim dejanskim ugotovitvam sodišča prve stopnje v zvezi z zavrnjenima zahtevkoma v V. in VII. točki izreka sodbe pa nasprotuje tožnik v odgovoru na pritožbo in v svoji pritožbi. Ker so njegove navedbe bolj razdelane v pritožbi tožnika zoper obe točki izreka in gre za iste dejanske ugotovitve ter materialnopravne zaključke, bo sodišče druge stopnje nanje odgovorilo v sklopu obravnave pritožbe tožnika. V sklopu obravnave pritožbe tožene stranke naj zaradi popolnosti obrazložitve zapiše le to, da je pri spremembi največje dovoljene mase prikolice sodišče prve stopnje pravilno zaključilo, da ne gre za stvarno napako in da ni upravičen do vračila 150,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi. Glede testa vodotesnosti 100,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi pa ima prav, da je upravičen do vračila plačanega zneska. Vendar je treba pri slednjem zahtevku poudariti, da tožnik ne zatrjuje stvarne napake v zvezi z vodotesnostjo prikolice, temveč škodo zaradi izgube zaupanja. Že sodišče prve stopnje je povzelo ugotovitev strank, da na prikolici ni napak glede vodotesnosti (43. točka obrazložitve sodbe), da je izvedenec pojasnil, da na ogledu prikolice 26. 9. 2017 ni bilo vlage v prikolici, kar se je preverilo z napravo za merjenje vlage, ki jo je imel zraven direktor tožene stranke, da je imel izvedenec v mislih vodotesnost zgolj bivalnega dela, ne tudi plinskega prostora, saj slednji že po izvirni konstrukciji ne more biti vodotesen, ker ima dno odprte reže, skozi katere lahko vstopi vlaga ali npr. med vožnjo voda z vozišča, da je izvedenec opozoril, da je tožeča stranka navajala vdiranje vode zgolj v plinskem prostoru, ne v bivalnem delu prikolice, da glede na poenostavljen pregled strehe in bivalnega dela prikolice po mnenju izvedenca F. prikolica nima napake na strehi v smislu nevodotesnosti (44. točka obrazložitve sodbe). Tem ugotovitvam tožnik ne nasprotuje.

8. To pomeni, da je edina hiba prikolice, kot jo je ugotovilo sodišče prve stopnje in zaradi katere je ugodilo tožbenemu zahtevku na vračilo kupnine (I. točka izreka sodbe), zapiranje vrat plinskega prostora (45. točka obrazložitve sodbe). Zato se je v sklopu pritožbe tožene stranke tudi sodišče druge stopnje osredotočilo samo na to hibo.

9. Tožena stranka neutemeljeno navaja, da sodba kljub izvedenskemu mnenju, da je okvara vrat plinskega prostora rezultat tožnikovega preobremenjevanja plinskega prostora in posledično povesa poda z nastankom razpoke v plastiki, ki prepušča vodo, da je razpoka v plastiki objektivna posledica preobremenjevanja plinskega prostora, odgovornostna sfera toženca, ker naj tožniku ne bi predal navodil za uporabo prikolice v slovenskem jeziku, da je tožnik obremenjeval prostor z dvema plinskima jeklenkama, pri čemer je zgolj ena sprejemljiva za nosilnost poda, da druga pri svoji teži ne več, da je objektivno teža druge jeklenke vzrok za poves poda, še posebej, če se teži doda tisto, kar je v prostor, ki ni skladišče, nalagal tožnik, da je poves poda enostavna in logična posledica nespametnega ravnanja tožnika. Izvedenec ni potrdil teh navedb tožene stranke, temveč ravno nasprotno. Na vprašanje, če se je ugotovila povešenost poda plinskega prostora, je odgovoril, da ne, da povešenosti ni ugotavljal in da je tudi ne moreš na oko (19. stran zapisnika naroka z dne 12. 10. 2018, listna št. 248 spisa). Prav tako je izvedenec na vprašanje, ali je proizvajalec predvidel prostor še za eno jeklenko, se pravi skupno 2, odgovoril, da to lahko potrdi (9. stran zapisnika naroka z dne 12. 10. 2018, listna št. 243 spisa), da je to razvidno iz spodnje slike na 17. strani izvedeniškega mnenja² (8. stran zapisnika naroka z dne 12. 10. 2018, listna št. 242 spisa).

10. Prav tako tožena stranka neutemeljeno navaja, da je sodišče prve stopnje spregledalo bistveno, da plinski prostor v nobeni varianti ni vodotesen, da pri prikolicah vlaga, voda vdira v prostor iz cestnega nivoja, saj je v območju poda odprt že iz generalno preventivnega, varstvenega razloga zaradi uhajanja plina iz prisotne plinske jeklenke, da je vlaga v prostoru v primerjavi z notranjim delom prikolice stalnica, v večjem obsegu pri vožnji ob meteorskih padavinah, manjša pri atmosferski vlagi, a zmeraj, da sodišče za oceno dimenzije problema nevodotesnosti plinskega prostora ni imelo in ni upoštevalo nobenega metričnega standarda, da se ni ukvarjalo s problemom vsebnosti oziroma pomenom kakršne koli količine vode v prostoru, ki namensko ni in ne sme biti vodotesen, da ni pojasnila o vplivu morebiti prisotne vlage ali vode v plinskem prostoru, zahtevano odprtem za vlago, da je nejasna, ker ni dokazno obdelana korelacija z (ne)vodotesnostjo plinskega prostora. Kot je bilo pojasnjeno, se sodišče prve stopnje sploh ni oprlo na morebitno vlago ne v plinskem prostoru ne v bivalnem delu prikolice in ni očitalo toženi stranki nobene stvarne napake v zvezi s tem, temveč je sledilo izvedencu, da plinski prostor po izvorni konstrukciji ne more biti vodotesen, da ima dno odprte reže, skozi katere lahko vstopi vlaga (44. točka obrazložitve sodbe). Tem ugotovitvam, kot že rečeno, tožnik ne nasprotuje.

11. Izvedenec je podrobno opisal hibe plinskega prostora in te je v sodbi povzelo sodišče prve stopnje: da je zapiranje vrat plinskega prostora težje, kot bi bilo primerno, da se jih večinoma da zapreti enoročno, včasih je potrebna pomoč druge roke, da je vzrok verjetno v slabo nastavljenih vodilih za zapiranje vrat in mehanizmu za zapiranje, da je posledično na mestih, kjer na legajo zapirala, poškodovano tesnilo, da so na mestih, kjer so bile prej alu ojačitve, po sanaciji nameščena nova inox pritrdila, ki sicer omogočajo zapiranje enako kot bi ga originalna alu pritrdila, da je sanacija sicer funkcionalna, saj omogoča odpiranje in zapiranje vrat plinskega prostora, da je sanacija poškodb alu ojačitev izvedena neestetsko in nekakovostno z dodatnimi poškodbami kompozitnega materiala ob nekaterih kovicah, da so bila v notranjosti plinskega prostora s kovicami izvedena popravila verjetno počenega kompozitnega materiala, kar ni bilo izvedeno estetsko, da je način izvedene sanacije sicer funkcionalen, saj je mogoče odpiranje in zapiranje vrat, vendar je v neskladju s kriteriji stroke, da pogojuje nadaljnje poškodbe materialov, da ni estetski, da odpiranje in zapiranje vrat ne poteka brez težav, ker ni tekoče in si je potrebno pomagati z obema rokama³, čeprav je izvorna konstrukcija predvidevala le uporabo le ene roke, kar je za uporabnika moteče (45. točka obrazložitve sodbe). Nobena od strank ne problematizira obsega poškodb in ugotovitev izvedenca. Tožena stranka neutemeljeno poskuša zminimalizirati hibo zapiranja vrat plinskega prostora, ko navaja, da so napake nepomembne in nezadostne tožbeno izraženi zahtevi, da je morebitna nesanirana

majhna razpoka v plastiki, da gre za majhno, praktično zanemarljivo razpoko, da je šlo za popravilo v improvizaciji, ko ni bilo možno vodil in pritrdil vrat postaviti v prvotno stanje. Tudi sodišče druge stopnje razloguje, da je plinski prostor eden od bistvenih sestavnih delov prikolice. V njem je prostor za plinsko jeklenko oziroma v tem primeru za dve in za shranjevanje opreme. Zakoniti zastopnik tožene stranke je med zaslišanjem priznal védenje, da bo tožnik potoval s prikolico, da je izrazil ta svoj namen, da je tožnik resnično potoval z njo po celi Evropi, od Danske, Italije, vsepovsod okrog (11. stran zapisnika naroka z dne 5. 4. 2019, listna št. 357 spisa), da ve, da je prepotoval pol Evrope, bil na Danskem, v Italiji (45. stran zapisnika naroka z dne 5. 4. 2019, listna št. 374 spisa)⁴. Dodatno je zakoniti zastopnik tožene stranke povedal, da je druga odločitev, ko pride stranka k njim, vprašanje, ali bo s prikolico potovala ali pa bo s prikolico na pavšalu, da je primarna raba prikolic oziroma to, kar ljudje poznajo, da se jo pelje na morje in postavi za pol leta (48. stran zapisnika naroka z dne 5. 4. 2019, listna št. 375 spisa). To pomeni, da se je tožena stranka kot profesionalni prodajalec prikolic zavedala, da bo tožnik neprimerno več odpiral in zapiral vrata plinskega prostora kot stranka, ki pelje prikolico na dopust enkrat na leto. Zato je v ugotovljenih dejanskih okoliščinah zadeve sodišče prve stopnje pravilno zaključilo, da ne gre za neznatno hibo in da je opisana poškodba bistvena za uporabo stvari (45. točka obrazložitve sodbe). Poleg tega po stališču v literaturi odstop v slovenskem pravu (zaradi stvarne napake oziroma hibe v delovanju) ni vezan na posebno težo napake oziroma na popolno neuporabnost stvari⁵.

12. Sodišče prve stopnje je glede vzroka za poškodbo zapiralnega sistema vrat plinskega prostora ravno tako sledilo ugotovitvam izvedenca, da je pri zapiranju vrat pomembno upoštevanje navodila o legi ročice zapirala na pokrovu; da se je o pomembnosti navodila prepričal sam ob ogledu, saj brez pojasnila sprva ni uspel odpreti vrat; da se v primeru, če lega ročice ni čisto v pravokotni legi, zapiralo drgne ali zatika ob alu ojačitve namesto da bi zdrsnilo ob alu ojačitvi; da je najprej prišlo do poškodb na alu ojačitvah in na tesnilu, kar je bilo posledica nepravilnega odpiranja vrat, ki ni bilo v skladu z navodili za uporabo ročice zapirala; da se tekom uporabe vrat plinskega prostora niso uporabljala na pravilni način; da je prihajalo do trenja mehanizma kadar lega ročice ni bila v pravokotni legi; da je nepravilna uporaba ročice vzrok za poškodbo zapiralnega sistema vrat; da je izvedenec potrdil, da je za pravilno uporabo ročice potrebno prej prebrati navodila; da je imel sam ob pregledu prikolic težave, dokler se ni pozanimal za pravilen način odpiranja vrat (45. točka obrazložitve sodbe). Tožena stranka na večjih mestih v pritožbi ponavlja izpoved njenega zakonitega zastopnika in navaja, da je tožnik dobil navodila za uporabo prikolic ob prevzemu in da je kot odgovorna oseba tožene stranke v največji potankosti in standardu, ki je zaradi zahtevnosti kupca vsaj za 100 % presegel običajno predstavitev navodil za uporabo pri prodaji prikolic, razložil vse o rabi, vključno z demonstracijo vseh sklopov delovanja prikolic, da je tožnik s prodajalcem pred nakupom mnogokrat preverjal identično prikolico z vsemi pregledi in vprašanji, da je bil ob instrukciji toženca nadpovprečno dobro seznanjen z okoliščinami rabe prikolic, da je ob dejstvu nekajurne inštruktaže za uporabo prikolic izpolnila pogoj iz 32. člena ZVPot. Prav tako tožena stranka večkrat izpostavlja izpoved tožnika, da se mu odpiranje vrat ni zdelo problematično in razloguje, da je dejansko s tem potrdil pouk po 32. členu ZVPot in da je bila seznanitev (pouk) realizirana. Pri tem tožena stranka še poudarja zdravo pamet v skrbnosti, ki se kot dolžnostno ravnanje pričakuje od slehernega uporabnika vsebin, ki jih predstavlja avtomobilska prikolica; da je vse, kar je bilo potrebno za ustreznost odpiranja, da se kljukico odpre - zapre do konca oziroma potisne v skrajno lego; da je to standard vseh kljuk sveta; da je odpiranje in zapiranje logična naloga in da običajni osebi ne predstavlja večjih miselnih ovir, takšnih, da bi zahtevala pisna navodila za branje ob vsakokratni uporabi. Vendar v dejanskih okoliščinah zadeve te navedbe tožene stranke niso utemeljene. Kot prvo: če bi bilo odpiranje tako enostavno, kot navaja tožena stranka, ne bi prišlo do poškodb in o težavah pri odpiranju ne bi pisal izvedenec. Kot drugo: četudi se tožniku ni zdelo problematično odpiranje vrat samo po sebi in da je bil deležen daljše inštruktaže ob predaji prikolic, tožena stranka ni dokazala, da mu je podala točna navodila tudi glede odpiranja vrat plinskega prostora.

Tožnik je namreč kupil pri toženi stranki prikolico z dodatno vgrajeno opremo "paket 6" (premikalno napravo, klimo, televizijo, tendo, ponjavo) in nevgrajeno opremo (tepih, alu posodo, mizo, stole; priloge A93, A94, B2, B16, B17 spisa). Razumljivo je, da več kot je opreme v primerjavi z običajno prikolico, več je potrebnega časa za predstavitev. Sodišče prve stopnje je kot odločilno ugotovilo, da tožnik ob nakupu in prevzemu prikolice 14. 3. 2014 ni dobil navodil za uporabo v slovenskem jeziku; da mu je prodajalec predal navodila v slovenskem jeziku (prevod originalnih za uporabo) šele 22. 9. 2015; da je take trditve podal prodajalec v prekrškovnem postopku in so povzete v odločbi o prekršku; da je tožnik kot dokaz predložil odločbo o prekršku Tržnega inšpektorata RS z dne 17. 3. 2016, s katero je bil toženi stranki izročen opomin zaradi prekrška, ker odgovorna oseba tožene stranke tožniku za prodano prikolico ni izročila navodil za uporabo v slovenskem jeziku (19. točka obrazložitve sodbe). Teh ugotovitev tožena stranka ne izpodbija. Glede na odsotnost slovenskih navodil za uporabo ročice v čisto pravokotno lego, kar je ugotovil izvedenec kot vzrok za nepravilno odpiranje in posledične poškodbe, tožena stranka ni dokazala, da je ravno to navodilo izrecno in jasno podala tožniku, bodisi ob predaji prikolice bodisi že prej, ko se je zanimal zanjo. Sodišče prve stopnje je pravilno zaključilo, da je opisano napako opredeliti kot instrukcijsko, ker je do nje prišlo zaradi nepopolnih navodil kupcu za uporabo prikolice (46. točka obrazložitve sodbe).

13. Tožena stranka neutemeljeno navaja, da predstavlja faktor v tehtanju za odločitev sorazmernost med neizročenimi pisnimi navodili v slovenskem jeziku, ustno razlago rabe in zdravo pametjo v skrbnosti, ki se kot dolžnostno ravnanje pričakuje od slehernega uporabnika vsebin, ki jih predstavlja avtomobilska prikolica; da bi morala odločitev upoštevati sorazmernost razmerja: znižanje kupnine - razdrtje pogodbe, pa je ne; da odločitev ni niti znižanje kupnine niti razdrtje pogodbe; da je vrednostno razmerje 9.000,00 EUR - 23.768,49 EUR pomembno bolj kot vrnitev plačanega zaradi kljukice na vratih; da bi se v največji skrajnosti zaradi stanja kljuka pokrova plinskega prostora lahko uporabil drugi odstavek 40. člena ZVPot⁶; ne pa da je sodišče sprejelo drakonsko odločitev, ki spregleda dilemo vračanja prikolice toženi stranki in obračun izrabljenosti njenega poškodovanja. Ni jasno, kaj je želela tožena stranka utemeljiti s sklicevanjem na 40. člen ZVPot. Sodišče druge stopnje je že pritrdilo sodišču prve stopnje, da v dejanskih okoliščinah te zadeve ne gre za neznatno hibo, da je opisana poškodba bistvena za uporabo stvari (45. točka obrazložitve sodbe) in da po stališču v literaturi odstop v slovenskem pravu (zaradi stvarne napake oziroma hibe v delovanju) ni vezan na posebno težo napake oziroma na popolno neuporabnost stvari⁷.

14. Tožena stranka je imela na voljo zakonsko določen čas popraviti hibo v zapiranju vrat plinskega prostora. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da je direktor tožene stranke 11. 11. 2015 po 51 dneh od prevzema v popravilo pripeljal prikolico na dovozno pot pred tožnikovo hišo in jo odklopil od vozila; da je tožnikova žena napisala zapisnik, direktor tožene stranke ga je prebral in podpisal; da je v zapisniku dogovor, da prikolica pogojno ostane pri tožniku, da razmisli, ali se s prevzemom strinja; da je bil rok za obvestilo 17. 11. 2015; da je tožnik po ogledu ugotovil, da napake niso odpravljene, zato je toženo stranko z dopisom 15. 11. 2015 obvestil, da vztraja pri zahtevi za zamenjavo ali da mu tožena stranka vrne kupnino (31., 32. točka obrazložitve sodbe); da tožnik s tožbo na podlagi 21. člena ZVPot zahteva vrnitev kupnine, saj mu tožena stranka v roku 45 dni ni popravila prikolice niti zamenjala izdelka z napako z novim brezhibnim izdelkom (34. točka obrazložitve sodbe); da je v zapisniku z dne 11. 11. 2015 zapisano, da zaradi bistvenega popravila prikolice začne teči garancijski rok znova od vrnitve popravljene prikolice (31. točka obrazložitve sodbe); da tožena stranka za zanikanje podpisa na zapisniku ni ponudila nobenega objektivnega dokaza in je štel, da je listino podpisal tudi zakoniti zastopnik tožene stranke; da zapis v listini 11. 11. 2015 pomeni dogovor iz izjavo volje v imenu prodajalca, da kupcu priznava posebno dodatno prostovoljno garancijo v smislu Obligacijskega zakonika (v nadaljevanju: OZ) in ZVPot (36. točka obrazložitve sodbe); da je tožnik z dopisom z dne 15. 11. 2015 od tožene stranke zahteval zamenjavo

izdelka ali da mu vrne celotno kupnino (37. točka obrazložitve sodbe); da je tožnik po pooblaščenki poslal toženi stranki dopis z dne 29. 2. 2016, da za prikolico na podlagi 37. člena ZVPot uveljavlja stvarne napake zaradi napake na strehi prikolice, napake v prostoru za plinsko jeklenko in zaradi estetskih napak (38. točka obrazložitve sodbe)⁸. Tudi teh ugotovitev tožena stranka ne izpodbija.

15. V pretresenih dejanskih okoliščinah je sodišče prve stopnje pravilno zaključilo, da je ugotovljeno napako mogoče opredeliti ne le kot podlago za garancijo, temveč tudi kot stvarno napako (45. točka obrazložitve sodbe). Napaka se namreč lahko pokaže prav v nepravilnem delovanju⁹. V primeru, če blago ne deluje brezhibno in če proizvajalec v roku 45 dni od dneva, ko je prejel zahtevo za odpravo napak, ne popravi ali zamenja blaga z novim, lahko potrošnik na podlagi drugega odstavka 21.b člena ZVPot razdre pogodbo. Tožena stranka neutemeljeno navaja, da je za rabo neprimeren 21.b člen ZVPot, da drugi odstavek določa, da lahko potrošnik v določenih pogojih razdre pogodbo ali zahteva znižanje kupnine, ampak le od proizvajalca. Drugi odstavek 17. člena ZVPot določa, da lahko potrošnik pravice iz naslova garancije uveljavlja tudi proti prodajalcu. V primeru utemeljenega razdora pogodbe mora prodajalec vrniti kupcu kupnino. Na 21.b člen ZVPot in na dolžnost vračila kupnine po OZ se je pravilno oprlo tudi sodišče prve stopnje (16. točka obrazložitve sodbe).

16. Sodišče prve stopnje je v X. točki izreka sodbe ugotovilo, da ne obstoji v pobot uveljavljana terjatev tožene stranke 9.000,00 EUR zoper tožečo stranko. V razlogih sodbe je ugotovilo, da je tožena stranka uveljavljala s pobotnim ugovorom znižanje vračila kupnine z manjvrednostjo prikolice zaradi poškodovane strehe. Šlo je za 200 do 300 vdrtin na celotni površini premera 1 do 3 cm kot posledica toče 2. 9. 2017 (47. točka obrazložitve sodbe). Teh dejanskih ugotovitev tožena stranka ne izpodbija. Ugotovitev neobstoja v pobot uveljavljane terjatve pa je sodišče prve stopnje utemeljilo z materialnopravnim razlogom: ker je toča nastala v času, ko je že nastopila zamuda tožene stranke z izpolnitvijo garancijskega zahtevka in je škoda zaradi toče oziroma višje sile v sferi tožene stranke (47. točka obrazložitve sodbe). Tudi tega materialnopravnega razlogovanja tožena stranka ne izpodbija. Navaja zgolj, da je razmerje izrek - obrazloženost v smislu pomanjkljivosti 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP najočitnejša v zvezi z X. točko izreka, da ta nima obrazložitve. Ta očitek ne drži, saj ima obrazložitev, tožena stranka pa ne nasprotuje ugotovljenim dejstvom ne materialnopravnemu razlogovanju. Sodišče prve stopnje je pravilno odločilo o pobotnem ugovoru tožene stranke.

17. Ostalih prisojenih zneskov v II. in III. točki izreka sodbe, to je za elektro opremo za TV sprejemnik in nosilec ter kilometrino na servis (45. in 46. točka obrazložitve sodbe) tožena stranka konkretno ne izpodbija, temveč le posledično. Odločitev sodišča prve stopnje o teh zahtevkih je bila materialnopravno pravilna. Ker v tem delu niso podani niti uveljavljeni pritožbeni razlogi niti tisti pritožbeni razlogi, na katere pazi po uradni dolžnosti (drugi odstavek 350. člena ZPP), je pritožbeno sodišče pritožbo tožene stranke zavrnilo in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje v I., II., prisodilnem delu III. točke in X. točki izreka (353. člen ZPP).

O pritožbi tožeče stranke:

18. Zoper zavrnilni del sodbe, to je deloma III., IV. do vključno VIII. točko izreka, in zoper XI. točko izreka, vlaga pritožbo tožnik po pooblaščenki iz razlogov zmotne oziroma nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in zmotne uporabe materialnega prava po 2. ter 3. točki prvega odstavka 338. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP. V pritožbi vztraja pri zahtevku za plačilo stroškov voženj v znesku 873,71 EUR (161,5 km x 7 voženj x 0,72 EUR = 813,96 EUR + 59,75 EUR 1 vožnja Celje-Ajdovščina), poleg že priznanih 348,84 EUR še razliko 524,33 EUR. Vztraja tudi pri zahtevku za plačilo zakonskih zamudnih

obresti od 8. 12. 2016 do plačila. Stroške testa vodotesnosti je uveljavljal kot plačilo za škodo zaradi zaupanja po drugem odstavku 468. člena OZ. Test vodotesnosti je plačal z namenom, da bo za prikolico veljala petletna tovarniška garancija proizvajalca in kasneje garancija prodajalca, ki je po krivdi tožene stranke prenehala veljati še pred iztekom enega leta od nakupa, ker tožena stranka ni opravila preverjanja kakovosti oziroma tesnenja prikolic pred prodajo, kot je pisno zahteval nemški proizvajalec, in ker ni poslala proizvajalcu dokazila o testu vodotesnosti (odrezek iz garancijske knjižice v angleškem jeziku), kot je zahteval proizvajalec. Sodišče je v nasprotju z mnenjem izvedenca sprejelo napačen zaključek, da odgovornost za izgubo jamstva vodotesnosti ni na toženi stranki. V nasprotju s pravili dokazne presoje je ocenilo kot verodostojno izjavo zastopnika tožene stranke, da je v garancijsko knjižico na prigovarjanje tožnika, kar ni res, napisal datum prvega letnega pregleda 15. 4. 2015, čeprav naj bi bil pregled, test vodotesnosti prikolic opraviljen šele 4. 5. 2015, kar ni res, in da zato ni poslal potrdila oziroma odrezka iz garancijske knjižice nemškemu proizvajalcu, kljub temu, da ga je odtrgal, ker naj bi tovarniško jamstvo poteklo že 14. 3. 2015, to je eno leto po nakupu prikolic. Poleg tega sodišče pri oceni verodostojnosti izjav zastopnika tožene stranke ni upoštevalo, da je v garancijsko knjižico vpisala tudi datum naslednjega letnega pregleda, s čemer je namenoma zavajala tožnika, da je s tovarniško garancijo oziroma jamstvom za vodotesnost vse v redu. Sodišče pri presoji dokazov očitno ni upoštevalo mnenja sodnega izvedenca niti ni upoštevalo pisnega dokaza dopisa pooblaščenca nemškega proizvajalca Odvetniške pisarne K z dne 12. 5. 2016, da tožena stranka ni ustrezno obveščala proizvajalca glede prikolic in je zaradi tega prenehala veljati tovarniška garancija. Sodišče je napačno odločilo, da je bil tožnik, ki mu tožena stranka ob nakupu kljub zakonski obveznosti ni izročila dokumentacije v slovenskem jeziku, seznanjen s pogoji za veljavnost tovarniške garancije in da je on odgovoren za izgubo jamstva vodotesnosti. Kot povedano, je to v nasprotju z mnenjem izvedenca in pisno izjavo nemškega proizvajalca. Zato zahteva vrnitev 100,00 EUR, plačanih za test vodotesnosti za veljavnost tovarniške garancije, ki je po krivdi tožene stranke predčasno prenehala. Iz obrazložitve je razvidno, da sodišče ni razumelo, na kateri pravni podlagi tožnik zahteva vrnitev 150,00 EUR za znižanje vrednosti največje dovoljene mase prikolic. Tožnik uveljavlja zahtevek kot plačilo za škodo zaradi zaupanja po drugem odstavku 468. člena OZ, ker je toženi stranki plačal znesek za izvedbo postopka, da je v potrdilo o skladnosti za vozilo homologiranega tipa zapisala kot največjo dovoljeno maso 1.340 kg, to je 10 kg manj kot je glede na tehnične lastnosti prikolic dovolil proizvajalec. Vrednost največje dovoljene mase 1.340 kg ni sporna, saj je bila znižana po predpisanem postopku, tožena stranka je zaračunala 150,00 EUR in to znižanje nima vpliva na konstrukcijo prikolic. Spor je nastal zaradi dejstva, ker tožena stranka kot prodajalec pred nakupom prikolic, ko je tožnik izbiral dodatno opremo za vgraditev, tožnika ni opozorila, da bo po vgraditvi izbrane opreme prikolica težka 1.293 kg, torej ostane do največje tovarniško dovoljene teže le še 57 kg ($1.293 \text{ kg} + 57 \text{ kg} = 1.350 \text{ kg}$). To ne omogoča normalne rabe zimsko-letne počitniške prikolic za štiri odrasle osebe. Tožnik se ne bi odločil za nakup takšne prikolic. Za dejstvo, da prikolica ni težka 1.175 kg, kot je zapisala tožena stranka v omenjeno potrdilo (iz potrdila je bil ta podatek povzet v prometno dovoljenje), je tožnik izvedel šele na tehničnem pregledu 26. 9. 2017, saj prej dokazano ni imel podatkov teži vgrajene opreme. Vse podatke o teži osnovne prikolic in vgrajene opreme je imela tožena stranka, s čemer ni seznanila tožnika, ker je bil njen interes le prodaja prikolic in dodatne opreme. Sodišče napačno interpretira vprašanje tožnika iz elektronskega pisma z dne 7. 4. 2014, ali se lahko prikolica registrira na 1.500 kg. Tožnik je spraševal toženo stranko o pogojih, pod katerimi bi se lahko prikolica registrirala na 1.500 kg največje dovoljene mase, kar pomeni, da je spraševal, pod katerimi pogoji bi proizvajalec dovolil registracijo zvišanje vrednosti največje dovoljene mase. Če proizvajalec oceni, da je tehnično možna ojačitev konstrukcije na določenemu delu prikolic, izda ustrezno odobritev. Zato je napačno sklepanje sodišča, da to vprašanje pomeni, da je tožnik vedel za težo vgrajene opreme, saj je poznal le podatke, ki so zapisani v potrdilu o skladnosti za vozilo homologiranega tipa. Nadalje tožeča stranka v pritožbi navaja, da je tožena stranka dolžna vrniti zamenjano okno lastniku tožniku, sicer je neupravičeno obogatena. Dogovor med tožnikom

kot zavarovalcem in zavarovalnico glede vrednosti okna ni stvar presoje, ampak njunega pogodbenega razmerja kasko zavarovanja. Tožnik ima kot lastnik zamenjanega okna pravico, da ga zahteva nazaj od tožene stranke, ki je okno le zamenjala. Da je tožena stranka uničila oziroma namenoma odtujila okno, je potrdil zastopnik tožene stranke, saj je izjavil, da ga je montiral na drugo prikolico. Zaradi namernega škodnega ravnanja tožene stranke bi moralo sodišče naložiti toženi stranki, ne tožniku, dokazovanje nižje vrednosti okna od zahtevane oziroma v skladu z načelom ekonomičnosti postopka odločiti na podlagi prostega preudarka, da je vrednost zamenjanega okna, kot jo zahteva tožnik, primerna in ugoditi zahtevi za plačilo 330,00 EUR.

19. Sodišče prve stopnje je vročilo pritožbo toženi stranki po pooblaščenim odvetniški pisarni s pozivom, odgovora ni vložila.

20. Pritožba je delno utemeljena.

21. Tožnik v uvodnem delu pritožbe očita sodišču prve stopnje, da ni odločilo, da je tožena stranka dolžna plačati zakonske zamudne obresti za znesek 348,84 EUR (III. točka izreka sodbe) od 8. 12. 2016 dalje do plačila, čeprav jih je zahteval, da se z obrazložitvijo ne strinja in da je sodišče zmotno uporabilo materialno pravo tretji odstavek 21.c člena ZVPot. Pritožbeni očitek ne drži, kajti če sodišče prve stopnje ni odločilo o vseh zahtevkih, o katerih bi moralo s sodbo ali ni odločilo o delu zahtevka, lahko stranka na podlagi prvega odstavka 325. člena ZPP predlaga sodišču, naj se sodba dopolni. Vprašanje pravočasnosti predloga tožnika za izdajo dopolnilne sodbe najprej presoja sodišče prve stopnje (Odločbi Vrhovnega sodišča RS II Ip 213/2012 in II Ip 177/2015).

22. V zvezi zahtevkom za vračilo stroška s plačilom testa vodotesnosti 100,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi (V. točka izreka sodbe) po predračunu z dne 15. 1. 2015 se tožeča stranka utemeljeno sklicuje na dopis proizvajalca prikolic po Odvetniški pisarni Kaminski & Kollegen z dne 12. 5. 2016 (priloga A36). V tem je proizvajalec sporočil, da je bila prikolica dobavljena slovenskemu poslovnemu partnerju 6. 8. 2013, da proizvajalcu ni bilo sporočeno ali je prikolico prodal naprej tožniku in ali se je to zgodilo v letu 2014, da po dobavi v avgustu 2013 proizvajalec ni prejel informacij, ali je bil opravljen nakup niti ali so bile opravljene kontrole tesnenja (prva bi morala biti po enem letu, to je avgusta 2014), čeprav je to nujno potrebno v skladu s 3. točko garancije proizvajalca, da proizvajalec ni dobil nobenih informacij o opravljenih kontrolah tesnenja, kar bi bilo nujno za uveljavljanje garancije. Ta dopis proizvajalca po odvetniški pisarni pomeni, da bi morala tožena stranka kot uvoznik in prodajalec prikolic izrecno poučiti tožnika, da opravi kontrolo tesnenja že v avgustu 2014, se pravi dobrih 5 mesecev po prevzemu in ne v enem letu. Vendar tožena stranka tega niti ni zatrjevala, temveč le na splošno, da je bil tožnik seznanjen s pogojem proizvajalca ob nakupu in da testa ni zahteval (pripombe na izvedeniško mnenje 13. 11. 2017), da tožnik ni predložil dokumentacije o tesnenju in mu je zato zastaralo petletno jamstvo (druga pripravljalna vloga toženca z dne 29. 11. 2017), da je petletno jamstvo izgubil, saj ni uredil letnega testa (šesta pripravljalna vloga toženca z dne 19. 12. 2018)¹⁰. Tožena stranka je glede na poslovno razmerje s proizvajalcem morala vedeti, da je tožniku že v avgustu 2014 poteklo jamstvo vodotesnosti, pa mu je zakoniti zastopnik kljub temu 15. 1. 2015 izstavil predračun za test vodotesnosti (priloga A5), katerega je po ugotovitvi sodišča prve stopnje plačal 23. 1. 2015 (elektronsko sporočilo tožnika toženi stranki z dne 3. 7. 2015, priloga A7; 44. točka obrazložitve sodbe). Tožnik se utemeljeno sklicuje na potrdilo oziroma odrezek iz garancijske knjižice, ki ga je odtrgal zakoniti zastopnik tožene stranke, vanjo pa je po ugotovitvi sodišča prve stopnje vpisal datum 15. 4. 2015 (priloga A27; 44. točka obrazložitve sodbe). Utemeljeno še navaja, da je zakoniti zastopnik tožene stranke vpisal datum naslednjega testa vodotesnosti, to je 15. 4. 2016¹¹. Tožnik se je na to zanesel, zato v dejanskih okoliščinah utemeljeno

navaja, da je plačal test vodotesnosti z namenom, da bo za prikolico veljala petletna tovarniška garancija in kasneje še garancija prodajalca in da je ta prenehala po krivdi tožene stranke. Sicer ne gre za škodo zaradi zaupanja po drugem odstavku 468. člena OZ¹², kot navaja tožnik, saj ni bilo ugotovljene stvarne napake zaradi vodotesnosti prikolice, kar je bilo obrazloženo v sklopu pritožbe tožene stranke. Pač pa je bila tožena stranka neupravičeno obogatena s storitvijo po drugem v zvezi s prvim odstavkom 190. člena OZ, ko je zaračunala test vodotesnosti, čeprav ta zaradi poteka jamstva za tožnika ni imela več pomena. Sodišče prve stopnje je glede zahtevka za plačilo 100,00 EUR za test vodotesnosti zmotno presodilo listine, njegova odločitev pa se je opirala samo na te dokaze (druga alineja 358. člena ZPP). Sodišče druge stopnje je zato v tem delu pritožbi delno ugodilo in sodbo sodišča prve stopnje v V. točki izreka delno spremenilo tako, da je tožena stranka dolžna v roku 15 dni po vročitvi te sodbe sodišča druge stopnje plačati tožeči stranki 100,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 23. 1. 2015 dalje do plačila. Sodišče druge stopnje je tožniku priznalo zakonske zamudne obresti glede na datum plačila, kot ga je ugotovilo sodišče prve stopnje. V presežku, kolikor je šlo za zakonske zamudne obresti od 15. 1. 2015 do vključno 22. 1. 2015, je na podlagi 353. člena ZPP v zvezi z drugim odstavkom 350. člena ZPP zavrnilo pritožbo in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje, saj je sodišče prve stopnje za ta čas pravilno zavrnilo zahtevek za plačilo zamudnih obresti. Tožnik ni izkazal, da je plačilo izvršil že 15. 1. 2015, pač pa je izkazano plačilo 23. 1. 2015, kar pomeni, da je tožena stranka od tedaj dalje bila neupravičeno obogatena in sme za to tožnik zahtevati zakonske zamudne obresti le od 23. 1. 2015 dalje.

23. Glede stroškov kilometrin (III. točka izreka sodbe) je tožnik v postopku zatrjeval, da je trikrat pripeljal prikolico od doma v A. na popravilo toženi stranki v C. in nazaj ter četrtič prav tako od doma na popravilo. Z zadnjega popravila je zakoniti zastopnik tožene stranke pripeljal prikolico tožniku domov. Se pravi je tožnik opravil sedem voženj s prikolico in enkrat brez nje, česar tožena stranka ni zanikala. Glede na to, da je tožena stranka neuspešno odpravljala hibo z zapiranjem plinskega prostora, da te ni popravila niti po 51 dneh od zadnjega popravila, da je tožnik utemeljeno razdril pogodbo in zahteval vračilo kupnine, o čemer je bilo pravnomočno odločeno v sklopu pritožbe tožene stranke, je upravičen do povračila vseh stroškov z zakonskimi zamudnimi obrestmi. V skladu z drugim odstavkom 37.c člena ZVPot ima potrošnik v vsakem primeru pravico, da od prodajalca zahteva povrnitev škode, zlasti pa povračilo stroškov materiala, nadomestnih delov, dela, prenosa in prevoza izdelkov, ki nastanejo zaradi izpolnitve obveznosti iz prejšnjega odstavka tega člena. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da je bil nesporen podatek o razdalji med lokacijama (46. točka obrazložitve sodbe), česar tožena stranka ni izpodbijala. Prav tako ni obrazloženo nasprotovala višini tega dela zahtevka. Sodišče prve stopnje je v tem delu zmotno zavrnilo zahtevek v presežku 581,40 EUR do zahtevanih 930,24 EUR stroške za potovanja s prikolico. V pritožbi vztraja izrecno pri plačilu razlike 524,33 EUR in sodišče druge stopnje mu je priznalo ta znesek z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 8. 12. 2016 do plačila. Sodišče druge stopnje je zato temu delu pritožbe na podlagi pete alineje 358. člena ZPP ugodilo in sodbo sodišča prve stopnje v izpodbijanem zavrnilnem delu III. točke izreka spremenilo tako, da je dolžna tožena stranka v roku 15 dni plačati tožeči stranki še nadaljnjih 524,33 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 8. 12. 2016 do plačila, od dneva, ko je tožnik vložil tožbo (drugi odstavek 299. člena OZ).

24. Glede zavrnitve zahtevka za plačilo nevgrajene opreme – miza, stoli 585,61 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi (IV. točka izreka sodbe) je sodišče prve stopnje razlogovalo, da sicer štejejo kot pritikline in delijo usodo glavne stvari, da pa je tožnik od zadnjega obroka odštel znesek nevgrajene opreme, da se tožena stranka ni strinjala z delnimi umiki tožbe in da je odločilo o zahtevku tako, da ga je zavrnilo (45. točka obrazložitve sodbe). Teh zaključkov tožnik v pritožbi ne izpodbija, zato je sodišče druge stopnje v tem delu zavrnilo njegovo pritožbo in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje.

25. Sodišče prve stopnje je zavrnilo zahtevek za plačilo 104,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi (VI. točka izreka sodbe), ker naj ne bil neposredno v povezavi z napako, to je zapiranjem vrat plinskega prostora, ki je podlaga za uveljavitev garancijskega zahtevka (46. točka obrazložitve sodbe). Za polovični znesek 52,00 EUR za plačilo montaže TV opreme, ki jo je tožnik montiral v prikolico z namenom, da jo bo uporabljal skupaj s prikolico, so utemeljene navedbe tožnika, da je pogodba razdrta, da ne uporablja prikolice in ne montirane TV opreme, da ta strošek zanj ne predstavlja koristi, zaradi katere ga je plačal. Drugi polovični znesek 52,00 EUR od skupaj 104,00 EUR se je nanašal na plačilo zamenjave okna po računu z dne 15. 1. 2015 (druga pripravljalna vloga tožnika, listna št. 195 spisa; priloga A73). Tudi to zamenjavo je tožnik plačal zato, da bi prikolico uporabljal, kar se je izjalovilo. V tem delu je sodišče pravilno ugotovilo dejansko stanje, zmotno je le uporabilo materialno pravo (peta alineja 358. člena ZPP). Sodišče druge stopnje je zato temu delu pritožbe tožnika ugodilo in odločitev sodišča prve stopnje v VI. točki izreka izpodbijane sodbe spremenilo tako, da mu je prisodilo 104,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 15. 1. 2015, ko je nastopila zamuda zaradi nesporno plačanega skupnega zneska po računih z dne 15. 1. 2015 (prilogi A72, 73), dalje do plačila (drugi odstavek 299. člena OZ).

26. Neutemeljeno pa tožnik izpodbija ugotovitve in zaključke sodišča prve stopnje zaradi domnevne škode 150,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi (VII. točka izreka sodbe) za plačilo znižanja vrednosti največje dovoljene mase prikolice. Neutemeljeno navaja, da se (zaradi prenizke nosilnosti) ne bi odločil za nakup prikolice, kar kaže na to, da naj bi tudi v tem delu šlo za stvarno napako¹³. Sodišče prve stopnje se je pravilno oprlo na bistven dokaz, to je elektronsko pismo tožnika z dne 7. 4. 2014 (priloga A3), v katerem sprašuje toženo stranko, ali se lahko prikolico registrira na 1.500 kg (42. točka obrazložitve). Tožnik neutemeljeno očita sodišču prve stopnje napačno interpretacijo njegovega vprašanja v elektronskem pismu, da je spraševal pod katerimi pogoji bi proizvajalec dovolil registracijo zvišane vrednosti največje dovoljene mase in če proizvajalec oceni, da je tehnično možna ojačitev konstrukcije na določenemu delu prikolice, izda ustrezno odobritev. Če bi to držalo, bi pomenilo, da bi moral tožnik opravljati dodaten izpit za vožnjo prikolice, ravno temu pa se je želel izogniti s tovarniškim znižanjem največje dovoljene mase prikolice za 10 kg s 1.350 na 1.340 kg. Zakaj naj bi si kar naenkrat premislil in sprijaznil z opravo dodatnega izpita, ni pojasnil. Sodišče prve stopnje se je pravilno sklicevalo tudi na posebno skrbnost tožnika v svojih zadevah, katero je ob zaslišanju izrecno poudaril (42. točka obrazložitve sodbe). Teh ugotovitev v pritožbi ne izpodbija. Poleg tega sta tako tožnik kot zakoniti zastopnik tožene stranke usklajeno izpovedovala o dogovarjanju o teži vgrajene opreme¹⁴. Sodišče prve stopnje je zato pravilno ugotovilo, da je tožnik vedel za maso opreme¹⁵ in jo sam izbral, da je vedel največjo dovoljeno maso prikolice, saj se je dogovoril za njeno znižanje, pravilno pa mu ni verjelo, da ne bi vedel tudi same teže prikolice. Zato glede zahtevka za vračilo 150,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi za plačilo znižanja največje dovoljene mase s soglasjem proizvajalca tožnik ni dokazal, da se zaradi neprimerno manjše tovarniško dovoljene teže 57 kg, ki po njegovem naj ne bi omogočala normalne rabe zimsko-letne počitniške prikolice za štiri odrasle osebe, za njen nakup ne bi odločil in da gre za stvarno napako. Prav tako ne gre za škodo zaradi zaupanja po drugem odstavku 468. člena OZ, kot zmotno navaja v pritožbi, ampak je sodišče prve stopnje pravilno pojasnilo, da gre za dogovorjeno modifikacijo podatka o največji dovoljeni masi med strankama, da je bil namen zapisa znan obema in da sta oba imela interes za zapis (42. točka obrazložitve sodbe).

27. Glede zavrženega zahtevka za vračilo zamenjanega okna (VIII. točka izreka sodbe) je sodišče prve stopnje ugotovilo za nesporno, da tožena stranka ni vrnila tožniku starega razbitega okna, kot se je zavezala s prevzemnim zapisnikom z dne 22. 9. 2015, da je tožena stranka pojasnila, da okna nima več in da zato ni mogoče ugoditi primarnemu zahtevku (48. točka obrazložitve sodbe). Tožnik v pritožbi pritrjuje

nespornim ugotovitvam sodišča prve stopnje, odločitvi o tem obrazloženo tudi ne nasprotuje. Zato je pravilno zavrnilo primarni zahtevek.

28. Glede podrednega zahtevka za plačilo protivrednosti zamenjanega okna 330,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi (IX. točka izreka sodbe) je sodišče prve stopnje ugotovilo, da je na poziv, ali tožnik predlaga angažiranje sodnega cenilca za oceno višine, odgovoril nikalno. Ker sodišče nima znanja za oceno vrednosti, tudi ne po prostem preudarku, je v tem delu zavrnilo tožbeni zahtevek (48. točka obrazložitve sodbe). Tožnik neutemeljeno vztraja pri oceni po prostem preudarku. 216. členu ZPP določa za primer, če se ugotovi, da ima stranka pravico do odškodnine, do denarnega zneska ali do nadomestnih stvari, pa se višina zneska oziroma količina stvari ne da ugotoviti ali bi se mogla ugotoviti samo z nesorazmernimi težavami, da odloči sodišče o tem po prostem preudarku. Tožnik je 12. 6. 2017 vložil predlog za zavarovanje dokazov z angažiranjem sodnega izvedenca za motorna vozila – avtomobilске stroke (listna št. 34 spisa), založil predujem po sklepu sodišča z dne 23. 6. 2017 (listna št. 43 do 45 spisa) in sodišče prve stopnje ga je imenovalo s sklepom z dne 12. 7. 2017 (listna št. 49, 50 spisa). Vse kar bi moral storiti tožnik je, da bi že v predlogu ali tekom dokazovanja z izvedencem podal vprašanje temu o višini škode. To ne bi bistveno podražilo dokazovanja z izvedencem in bi se lahko protivrednost okna ugotovila brez nesorazmernih težav. Prav tako tožena stranka ni uničila oziroma namenoma odtujila okna, kot neutemeljeno navaja tožnik, pač pa ga je zamenjala v dogovoru s tožnikom. Sodišče prve stopnje je dodatno podalo dva materialnopravna razloga zakaj tožnik ni upravičen do protivrednosti okna: ker ga je tožniku plačala zavarovalnica in ker mu je sodišče priznalo vračilo celotne kupnine (48. točka obrazložitve sodbe). Tožnik neutemeljeno izpodbija ta materialnopravna razloga, ko navaja, da njegov dogovor z zavarovalnico ni stvar te presoje, ampak njunega – kasko pogodbenega razmerja.

29. Po obrazloženem je pritožbeno sodišče iz razloga, ker glede odločitve v izpodbijanih IV. točki izreka, še izpodbijanem delu V. točke izreka glede zakonskih zamudnih obresti od 15. 1. 2015 dalje do vključno 22. 1. 2015, in odločitve v VII., VIII. in IX. točki izreka niso podani niti uveljavljani pritožbeni razlogi niti tisti, na katere pazi po uradni dolžnosti (drugi odstavek 350. člena ZPP), neutemeljeno pritožbo v tem delu zavrnilo in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje v navedenih izpodbijanih delih (353. člen ZPP).

O pravnih stroških:

30. Sodišče prve stopnje je tožniku priznalo pretežni del zahtevanih pravnih stroškov (49. točka obrazložitve sodbe). Tožena stranka le posledično neutemeljeno izpodbija odločitev o tem. Utemeljeno pa tožnik v pritožbi vztraja pri priznanju stroškov za prevod tehničnega poročila z dne 18. 9. 2013, ki ga je priložil tožbi, v znesku 54,90 EUR in priložil potrdilo o plačilu (priloga A24), potni stroški oziroma kilometrina stranke za narok 12. 7. 2018 v znesku 118,40 EUR, za strokovno mnenje mag. Renčelja 758,88 EUR, za kar je predložil račun (priloga A25). Ti so bili potrebni za pravdo po prvem odstavku 155. člena ZPP. Dodatni pravdni stroški znašajo 932,18 EUR. Skupaj z že priznanimi 7.847,43 EUR znašajo 8.779,61 EUR. Sodišče druge stopnje je glede teh zavrnilo pritožbo tožene stranke, ugodilo pa je pritožbi tožnika in spremenilo odločitev o pravnih stroških.

O stroških tega pritožbenega postopka:

31. Tožnik se je uspel obraniti pritožbe tožene stranke. Njegov odgovor na pritožbo je bil konkretiziran in zato so stroški za njegovo sestavo potrebni za pravdo po prvem odstavku 155. člena ZPP. Zato je upravičen do nagrade za sestavo odgovora na pritožbo 750 točk po prvi točki tarifne št. 21 Odvetniške tarife (v nadaljevanju: OT), kar zneske 450,00 EUR. Poleg tega je tožnik delno uspel s pritožbo. Z njo je

zahteval prisojno zavrnitvenega dela v skupnem znesku 1.851,01 EUR, sodišče druge stopnje mu je prisodilo 728,33 EUR. Njegov uspeh znaša 73 %. Sodišče druge stopnje mu je priznalo nagrado za sestavo pritožbe 375 točk po prvi točki tarifne št. 21 OT (ne v presežku do zahtevanih 750 točk) oziroma 225,00 EUR in sodno takso 150,00 EUR, skupaj 375,00 EUR. Glede na uspeh je na podlagi prvega in drugega odstavka 165. člena ZPP upravičen do povrnitve 273,75 EUR stroškov pritožbenega postopka, skupaj tako do povrnitve zneska 723,75 EUR. Tožena stranka s pritožbo ni uspela, zato mora sama kriti svoje pritožbene stroške.

¹ Tožnik sicer nima pravnega interesa nasprotovati prisodilnemu delu sodbe, vendar mu je glede neizkazanih napak treba priznati pravico, da v odgovoru na pritožbo izpodbija zase neugodne dejanske ugotovitve (J. Zobec, Pravdni postopek, zakon s komentarjem, 3. knjiga, Uradni list, GV Založba 2009, stran 365).

² Slika na listni št. 87 spisa.

³ Kako poteka odpiranje in zapiranje vrat plinskega prostora tožnikove prikolice po popravilu in kako podobne, vendar brez hibe, se je sodišče prepričalo iz videoposnetkov tožnika (priloga A69).

⁴ S tem je zakoniti zastopnik tožene stranke pritrdil tožniku, ki je zaslišan kot stranka povedal, da zastopal Slovenijo po svetovnih in evropskih prvenstvih, da je prikolico potreboval, da mu ne bi bilo treba spati po hotelih, da bi prikolica postala dom po potovanjih, ko je hodil po Evropi, da jo je imel za potovanja, za vožnjo, ne za enkrat na leto v tople kraje, ampak za čez celo leto (1. in 2. stran zapisnika naroka z dne 18. 1. 2019, listna št. 281), da je bil v Rimu, na Danskem, da je hodil po celi Evropi, da je vedel, da jo bo zelo dosti vozil (5. stran zapisnika z dne 18. 1. 2019, listna št. 283 spisa).

⁵ D. Možina, Pravice kupca na podlagi stvarne napake pri prodajni pogodbi, stran 99.

⁶ Ta določa za primer, če podjetje poškoduje ali pokvari proizvod, ki mu je bil dan v popravilo, vzdrževanje ali dodelavo, je dolžno na lastne stroške v treh dneh odpraviti okvaro oziroma poškodbo, kadar se s tem ne zmanjšata vrednost in uporabnost proizvoda. V primeru, da tega ni mogoče zagotoviti, pripada potrošniku pravica iz prvega odstavka. Slednji pa določa, če e podjetje uniči ali izgubi proizvod, ki mu je bil dan v popravilo, vzdrževanje ali dodelavo, je dolžno potrošniku po njegovi izbiri izročiti v osmih dneh nov enak proizvod ali mu takoj plačati odškodnino v višini drobnoprodajne cene novega proizvoda.

⁷ D. Možina, navedeno delo.

⁸ V dopisu z dne 2.11. 2016 je tožnik po pooblaščenki zahteval od tožene stranke vrnitev kupnine na podlagi razdrte prodajne pogodbe - poziv pred tožbo (priloga A17).

⁹ M. Brus, Ureditve stvarnih in pravnih napak v Obligacijskem zakoniku, Pravosodni bilten 2/2014, stran 207 in naslednje.

¹⁰ Ko je bil na naroku zaslišan zakoniti zastopnik tožene stranke, je povedal, da je bil tožnik seznanjen z vsemi pogoji, jamstvom za vodotesnost, da je po zakonu 12 mesecev, da daje proizvajalec brezplačno petletno jamstvo in da je treba opraviti test vodotesnosti, da je tožnik vedel za teste vodotesnosti, da mu je zakoniti zastopnik tožene stranke to pojasnil, da je tožnik v katalogu opazil 10-letno garancijo, da mu zakoniti zastopnik tožene stranke povedal, da gre za napako v katalogu, da je to jamstvo in so ga povečali na 10 let, da je osnovno proizvajalčevo pet let, da je pogoj test vodotesnosti, da je jamstvo vodotesnosti ločeno od garancije eno leto, da je pogodba za 120 mesečno jamstvo za vodotesnost in da je to ločeno od garancije, da je tožnik dobil pogodbo o jamstvu za 120 mesecev, da je imel jamstveno pogodbo, da je vedel, da mora priti na test vodotesnosti, da je bil test vodotesnosti v začetku maja 2015, da bi moral pripeljati 13. 4. 2015, da je tožnik prišel v začetku maja, da je bilo to po roku, da je toženec vedel, da ni pravočasno, da je tožnik želel, da datira za nazaj, vendar zakoniti zastopnik tožene stranke tega ni mogel, da zakoniti zastopnik tožene stranke ni povedal tožniku, da se je že zaključila garancija, ker prepozen, da je toženec plačal, ko je bilo že mimo, da ni plačal januarja, da je jamstvo poteklo in zato niso pošiljali

odrezka, da je tožnik vedel, da enoletni test vodotesnosti, da tožniku ni bilo povedano, da je jamstvo poteklo.

¹¹ V prevzemnem zapisniku za popravilo prikolice z dne 22. 9. 2015 je tožniku zagotovil potrdilo o izvedbi drugega testa vodotesnosti brezplačno (priloga A10).

¹² Ta določa, da ima v vsakem izmed teh primerov [zahtevkov zaradi stvarne napake] kupec pravico zahtevati povrnitev škode. T.i. damnum circa rem (N. Plavšak, Obligacijsko pravo, GV Založba Ljubljana str. 2009, str. 788).

¹³ Da je na prikolici edina bistvena hiba zaradi zapiranja vrat plinskega prostora in da je tožnik upravičen do vračila kupnine na podlagi garancije in jamčevanja pa je jedro te zadeve.

¹⁴ Tožnik je izpovedal, da sta skupaj z zakonitim zastopnikom toženca računala kilograme opreme (list. št. 297 spisa), da je tožnik predlagal zakonitemu zastopniku toženca, da naj da boljšo opremo, dražjo, da bo vozilo čim lažje, da mu je zakoniti zastopnik toženca prinesel električni pogon (mover) v roke, da ga je tožnik prejel v roke in ker je videl, da je to težko 40 kg, je rekel, da ne bo vozil 10.000 km daleč brez potrebe, da je dal še enkrat toliko za to, da bo prikolica lažja, še bolj uporabna in tako naprej (list. št. 284 spisa). Tudi zakoniti zastopnik tožene stranke je izpovedal, da je tožnik potehtal moverje, da ni želel imeti tistih s 40 kg, raje tiste za 20 kg, ker ve, da bo malo lahko naložil v prikolico (list. št. 355 spisa).

¹⁵ Da je tožnik vedel vse podatke o opremi, dodatno izhaja iz njegove listine, sicer v tujem jeziku, kjer gre očitno za kopijo strani iz kataloga tožene stranke, v njej pa so navedene mase različnih modelov klima naprav in električnih premikalnikov - moverjev (priloga A26).

Datum zadnje spremembe: 22.03.2021